

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ο Μέγας Ναπολέον προς τη Μαρία Βαλέσκα).

Κυρία,

Υπάρχουν στιγμές που πνίγομαι κάτω απ' το βάρος των ευθυνών της θέσεώς μου...

Πώς μπορώ να συμβιβάζω τη ζήση μου επιθυμία να πέσω μπροστά σας, να γονατίσω με ειλάβεια και θαυμασμό και να σάς ψιθυρίσω δευλά τη λατρεία μου, μαζί με τη σκληρή κι' απαράβατη ευμοτυπία που τριγυρίζει το άτομό μου;

Μόνον σεις θα μπορούσατε, αν θέλατε...

Και γι' αυτό σάς ζητώ, ως χάρι' υπέρτατη, να δειλήσετε... Ο φίλος μου Ντυρόν θα σάς διευκολύνη...

Έλατε... Έλατε... Και σάς υπόσχομαι να δώσω ικαγοποιητικό τέλος σε οποιαδήποτε επιθυμία σας... Η πατρίδα σας, η δημοφφ Πολωνία, θα μου γίνη πω αγαπητή... άρκει σεις να δείξετε λίγον οίκτο για τη δυστυχισμένη και φτωχή μου καρδιά... N.

***

(Ο Λουδοβίκος Ναπολέον προς την κυρία X...).

Έν Λονδίνο, 24 Μαρτίου 1847.

Κυρία,

Έχουν περάσει ως σήμερα όχτω μέρες απ' την πρώτη φορά που σάς είδα... Δεν μπορώ να σάς ξεχάσω, ούτε θα σάς ξεχάσω ποτέ...

Φανήζατε τότε μπροστά μου σαν ένα ευτυχισμένο όνειρο, μ' μονάχα όνειρο, δυστυχώς... Η έλπίσσηρς σας ήταν τόσο γρήγορη και βιαστική, ώστε μόλις και μετά βίας βρήκα καιρό να συνέλθω, απ' το θάμπτωση που ρούφερε η δημοφφία σας...

Μ' μόλις συνήθισα, διαραμένος να χαρώ τη λατρεία παρουσία σας, έσείς, καιιά και σκληρή μου λατρεία, μ' είχατε αφήσει πάλι μόνον... Πετύξατε απ' την αγαλιά μου πειν προλάβω να νοιώσω την ευτυχία που περιμένα με λαχτάρα απ' τη μερομένη σας επιστη... Θά σάς κρατώ λοιπόν θυμό για πολύ...

Κάνε με δικό σου... A.

***

(Ο Όνορέ ντε Μπαλζάκ προς την κυρία Χάνσκα).

Παρίσι, 9 Σεπτεμβρίου 1833.

Αγαπημένη μου ψυχή,

Έφτασε λιγάκι πρόωρα ο χειμώνας και ή αναχώρησί σου με κάνει να τον αισθάνομαι και στην καρδιά μου...

Ζαρωμένος έδω στη γονίτσα μου, που ανακρίζει το Μέγαρο των Απομάχων, έχω μπροστά μου τις επιστολές σου, κομμάτια λαχταριστά και λατρειά του Έαντού σου, και διαδέξοντάς τες πνίγο λιγάκι τον καιμό μου για τη στέγησί σου...

Χρησί μου, γλυκειά μου αγαπημένη, γεμίζεις ένθουσιασμό την ψυχή μου και μου δίνεις τη δύναμη που μου χρειάζεται για να σε φτάσω... Για να γίνω άξιός σου!

Πώς να μη σ' αγαπάω; Έσένα που θέλησες να κατεβής κοντά μου και να θερμάνης μια καρδιά, διαραμένη γι' αγάπη; Μά το ευτυχισμένο αυτό αποτέλεσμα των προσπαθειών μου όφειλεται λιγάκι και σε μένα... Ναι, σε μένα... Πόσα δέν έκανα, για να σε κατεβάσω

απ' την ούρανια θέσι σου, άγγελέ μου; Πόσες φορές δέν χρησιμοποίησα τη δόξα μου για να δής τη λάμψη της και να πετάξης κοντά μου, όπως το φώς του φάρου δείχνει τον επιθυμητό δρόμο στα δισταχτικά πλοία; Θά ήμουν όμως δυστυχής, γλυκειά μου, αν δέν ήσουν μ' άνωτερη επιστη... Δεν ήταν μόνον η λάμψη μου που σ' έφερε κοντά μου... Είχες νοιώσει και την ψυχή μου και την καρδιά μου και το άτομό μου κι' ύστερα μου χάρισες το θείο κι' ιδανικό δώρο της αγάπης σου...

Νά, γι' αυτό είμαι τόσο πολύ δυστυχισμένος όταν μου λείπεις, και γι' αυτό νοιώθω την ψυχή μου χαρούμενη και πλημμυρισμένη απ' λατρεία για σένα, κάθε φορά που σ' αντικρίζω...

Σταματώ την επιστολή μου, για να προλάβω το ταχυδρομείο, μ' μην άνησυχήσεις, αγαπούλα μου, γι' αυτό...

Μόλις επιστρέψω, πάλι για σένα θα πάσω την πένα μου... Σου το υπόσχομαι, αφού πρώτα σου στείλω πολλά-πολλά φιλά άνέκφραστης λατρείας...

Όνορέ.

(Ο ίδιος προς την ίδια).

Αγαπημένη μου,

Σύμφωνα με την υπόσχεσί μου, σου στέλνω πάλι τις λίγες αυτές γραμμές...

Δέν φαντάζομαι νάχης παράπονο από μένα, γλυκειά μου Εύα... Παραξενεύεται πού σε λέω Εύα;

Άφρησέ με να σε φωνάζω έτσι... Θά σου λήη καλύτερα απ' όλα μου τα λόγια, ότι εσύ, αποκλειστικά εσύ, αντιπροσωπεύεις για μένα το φίλο σου... Είσαι ή μόνη ΓΥΝΑΙΚΑ για την ψυχή μου, και ότι είνε έξω από σένα, μου είνε ξένο και μηητό...

Εύα μου!... Γλυκειά μου, μοναδική Εύα, που γεμίζεις τον κόσμο, δόλοζο τον κόσμο της ψυχής μου, όλος τον γεμίζεις Έκεινή, ή πρώτη γυναίκα, για Κείνον, τον πρώτο άνδρα...

Θέλω να κάνω δυοίτες... Θυσίες υπέρτατες για σένα... Θέλω έγώ, ό ταπεινός εργάτης της πέννας, να την αφιερώσω, την πένα μου αυτή που μου δίνει τό ψωμί μου, αποκλειστικά σε σένα...

Και θά τώκανα... Μ' ή σάρκα, που έχει ανάγκες χαμηλές, ανάγκες άσχετες με τα ψηλά φτερουγίσματα της ψυχής μου, θά με εμπόδιζε γρήγορα... Δέν θά μ' άφανε όλοκληρωτικά δικόν σου... Πρέπει να χαρίζω, αρκετές ώρες την ήμέρα, τις σκέψεις μου στη βιοπάλη...

Μ' ή βιοπάλη έντιμη, τραχιά, μ' που μου δείχνει το μονοπάτι για τη δόξα και για την άνεσι... Και την ποθώ, αγαπημένη μου, τη δόξα και την άνεσι αποκλειστικά για σένα... Τις θέλω για θυμίαμα δλες αυτές τις δάφνες μου και τις επιτυχίες μου για το βιωμό των ιερών της Αγάπης, που άπάνω του θρονασμένη είσαι εσύ, μόναχα εσύ για μένα, άφάνταστή μου λατρεία...

Θά είμαι τόσο ευτυχισμένος, να το κατορθώσω αυτό; Αυτή ή μοναδική δίφρα της ψυχής μου θά γίνη καιιά φορά πραγματικότητα;

Άς το ελπίσω, άς προσπαθήσω μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου, κι' ές παύση δύναμη για τις άγρες αυτές προσπάθειές μου, απ' την άστειρευτή πηγή της λατρείας μου σε σένα...

Όνορέ.

Υ.Γ. Σε λίγες μέρες τελειώνω την «Ευγένια Γκραντέ». Την έχει άγκασάρεσι από τώρα ή «Europe litteraire»... Ωστε... Νά τα πρώτα σκαλοπάτια της δόξας...

Όνορέ.

***

(Ο Βερανζέρος στη δεσποινίδα X...).

... Σκέψου λοιπόν, αγαπημένη μου, πόσο φτωχός ήμουν τότε... Παρ' όλα αυτά όμως, χωρίς καιιά ύποστήξη, χωρίς ψωμί και χωρίς καν να σπουδάξω, όνειρευόμουν ένα μέλλον ένδοξο, χωρίς το άπειλοτικό παρόν να με μαραινί...

Πόσο θά ήμουν τότε ευτυχισμένος, αν μέσα στη σκοτεινά μου μπορούσα να προβλέψω, πώς θά γινόσουν δική μου μ' μέρα;

Δέν έχω παράπονο από τη Θεσι Πρόνοια... Μου χάρισε τώρα στο βασίλειμα της ζωής μου έναν 'Ηλιο καινούργιο, που ή δόλομαπρες άχίνες του θερμαίνουν και φωτίζουν τα γκριζά μου μαλλιά... Αν χτυπάει ή καρδιά μου για μένα, θά νοιώσης ποιός είνε ό 'Ηλιος αυτός!

Αγάτα με, λατρεία μου, κι' άσε με να σ' αγαπάω...

Είνε ή μεγαλειότητα μου ευτυχία και το ποθώ μέσα απ' την ψυχή μου να είνε κι' ή δική σου... B...

***

(Η μαρκησία Ντε Σατελέ στο μαρκησιο Ντε Σαιν - Λαμπερ).

Μάιος 1748.

Κύριε,

Όλες μου ή αντιπάθειες για σένα, όλες μου ή αποφάσεις εναντίον σου κι' όλοι μου όι φόβοι για τον άστατο κι' ανακόλουθο χαρακτήρα σου πήγαν στα χαμένα δυστυχώς...

Σ' αγαπώ τρελλά, άφάνταστα, μ' ένα πάθος που φλογίζει την ψυχή μου άνωτόφωρα...

Είμαι σκλάβο πειά του πάθους αυτού, της λατρείας αυτής για σένα. Δέν ζητώ καθόλου να το πνίξω στην ψυχή μου... Η προσπάθειές μου θά ήσαν άνωφελές...

Όλομόναχη στην καιμαρούλα μου, στηρίζω το κεφάλι στα δυό μου χέρια και σε συλλογίζομαι... Περωόν απ' το μυαλό μου ή ευτυχισμένες και χαρούμενες στιγμές που περάσαμε μαζί στο Νανσύ... Οι δυό μας... Και σε περιμένο. Σε περιμένο με λαχτάρα.

Έλα, ό έλα στην αγαλιά μου το γοηγοφότερο. Σε περιμένο... S.

